

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW I MINISTRA FINANSÓW

z dnia 4 marca 1958 r.

w sprawie przenoszenia środków na kapitalne remonty między przedsiębiorstwami państwowymi w 1958 r.

Na podstawie § 42 uchwały nr 467 Rady Ministrów z dnia 19 listopada 1957 r. w sprawie źródeł finansowania inwestycji i kapitalnych remontów (Monitor Polski Nr 96, poz. 557 i Nr 99, poz. 579) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Centralne zarządy (jednostki równorzędne) w wytycznych do opracowania planów rocznych przedsiębiorstw mogą przeznaczyć nadwyżki funduszu amortyzacyjnego w części przypadającej na kapitalne remonty na uzupełnienie środków na kapitalne remonty innych przedsiębiorstw.

2. Nadwyżki amortyzacji przedsiębiorstw, przeznaczone w myśl ust. 1 na sfinansowanie kapitalnych remontów innych przedsiębiorstw, podlegają odprowadzeniu bądź na rachunek scentralizowanych środków na kapitalne remonty centralnego zarządu (jednostki równorzędnej), bądź na bankowe rachunki środków na kapitalne remonty przedsiębiorstw, na rzecz których nadwyżki zostały przeznaczone.

3. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1, w stosunku do przedsiębiorstw rozliczających się z budżetami terenowymi, a nie objętych przepisami rozdziału III uchwały, o której mowa w wstępie zarządzenia, przysługują wydziałom (jednostkom równorzędnym) prezydiów rad narodowych, z którymi przedsiębiorstwa się rozliczają.

§ 2. 1. W przypadku gdy nadwyżki środków na kapitalne remonty występują w skali centralnego zarządu (jednostki równorzędnej), ministerstwa (urzędy centralne) mogą przeznaczyć te nadwyżki na finansowanie kapitalnych remontów przedsiębiorstw podległych innym centralnym zarządom (jednostkom równorzędnym).

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, centralne zarządy (jednostki równorzędne) gromadzą na swych bankowych rachunkach scentralizowanych środków na kapitalne remonty również środki podlegające odprowadzeniu na rzecz przedsiębiorstw podległych innym centralnym zarządom (jednostkom równorzędnym). Odprowadzenie kwot następuje w terminie i na rachunki jednostek wskazanych przez ministerstwo.

§ 3. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 30 marca 1951 r. w sprawie zasad finansowania i bankowej kontroli kapitalnych remontów przedsiębiorstw działających na zasadach rozrachunku gospodarczego (Monitor Polski Nr A-35, poz. 444);
- 2) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 22 stycznia 1951 r. w sprawie trybu udzielania kredytów antycypacyjnych na poczet amortyzacji roku następnego bez obowiązku uzyskania uprzedniej zgody Ministerstwa Finansów (Monitor Polski Nr A-11, poz. 169);
- 3) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 30 kwietnia 1951 r. w sprawie zasad i trybu finansowania kapitalnych remontów obcych obiektów użytkowanych przez jednostki spółdzielcze (Monitor Polski Nr A-50, poz. 668).

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1958 r.

Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów
w z. B. Jaszczuk

Minister Finansów: w z. J. Kole

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 4 lutego 1958 r.

w sprawie uznania za rezerwat przyrody.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Kociołek” torfowisko o powierzchni 7,44 ha w Leśnictwie Krotoszyńskim Nadleśnictwa Państwowego Łąkosz, położone w gromadzie Krotoszyń, w powiecie nowomiejskim województwa olsztyńskiego.
2. W skład rezerwatu wchodzi oddziały lasu 51-1 i 51-2, według oznaczeń przyjętych w planie urządzenia gospodarstwa leśnego na okres 1951 do 1960 r. Granice re-

zerwatu zostały oznaczone na mapce rezerwatu w skali 1 : 20000, stanowiącej załącznik do odpowiedniej pozycji rejestru tworów przyrody poddanych pod ochronę.

3. Rezerwat tworzy się w celu zachowania dla celów naukowych zespołu pierwotnej roślinności torfowiskowej.
4. Na terenie rezerwatu zabronione są:
 - a) pozyskiwanie torfu i mchu,
 - b) zbiór ziół leczniczych oraz innych roślin lub ich części,
 - c) pasanie zwierząt gospodarskich i wykonywanie wszelkich innych czynności gospodarczych,

- d) polowanie, chwytanie, płoszenie i zabijanie dziko żyjących zwierząt,
- e) wycinanie, niszczenie lub uszkodzanie krzewów i innych roślin,
- f) zanieczyszczanie terenu i wzniecanie ognia,
- g) umieszczanie tablic, napisów i innych znaków, z wyjątkiem tablic i znaków związanych z ochroną terenu,
- h) wznoszenie budowli oraz zakładanie lub budowa urzą-

- dzeń melioracyjnych, komunikacyjnych i innych urządzeń technicznych,
- i) przebywanie na terenie rezerwatu poza miejscami specjalnie w tym celu wyznaczonymi przez konserwatora przyrody.

5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: *J. Dąb-Kocioł*

103

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 4 lutego 1958 r.

w sprawie uznania za rezerwat przyrody.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Wiączyn” obszar o powierzchni 8,40 ha w Leśnictwie Wiączyn Nadleśnictwa Państwowego Brzeziny, położony w gromadzie Lipiny, w powiecie brzezińskim województwa łódzkiego.

2. W skład rezerwatu wchodzi: oddział lasu 7a, b oraz północno-zachodnia część oddziału 8a, której granica południowa biegnie drogą leśną w kierunku wschodnim aż do punktu odległego o 190 m od linii oddziałowej, skąd skręca pod kątem prostym na północny wschód i biegnie do granicy lasu; oznaczenia przyjęto zgodnie z planem urządzenia gospodarstwa leśnego na okres 1947—1958 r. Granice rezerwatu zostały oznaczone na mapie rezerwatu w skali 1:10000, stanowiącej załącznik do odpowiedniej pozycji rejestru tworów przyrody poddanych pod ochronę.

3. Rezerwat tworzy się w celu zachowania ze względów naukowych i dydaktycznych fragmentu lasu liściastego o cechach zespołu naturalnego na granicy zasięgu buka i jodły.

4. Na terenie rezerwatu zabronione są:

- a) wycinanie drzew oraz pobór użytków drzewnych, z wyjątkiem przypadków uzasadnionych potrzebami gospodarstwa rezerwatowego, których zakres określi specjalnie w tym celu opracowany plan gospodarczy, podlegający zatwierdzeniu przez Naczelnego Konserwatora Przyrody; do czasu sporządzenia wymienionego planu dopuszczalne jest usuwanie drzew martwych, wywrotów i złomów w sposób nie narażający na zniszczenie otoczenia,

a zwłaszcza nalotów i podrostów, z pozostawieniem karpiny w ziemi oraz drzew dziuplastych, a w razie potrzeby, po uzgodnieniu z konserwatorem przyrody, dopuszczalne jest również dokonywanie zabiegów pielęgnacyjnych,

- b) zbiór owoców i nasion drzew oraz krzewów, z wyjątkiem nasion niezbędnych do zaspokojenia potrzeb odnowienia lasu w rezerwacie w miejscach, gdzie odnowienie naturalne jest niedostateczne,
- c) zbiór ziół leczniczych oraz innych roślin lub ich części,
- d) pozyskiwanie żywicy, ściółki leśnej i pasanie zwierząt gospodarskich,
- e) niszczenie lub uszkodzanie drzew i innych roślin,
- f) niszczenie gleby, pozyskiwanie kamienia i innych kopalin,
- g) polowanie, chwytanie, płoszenie i zabijanie dziko żyjących zwierząt,
- h) zanieczyszczanie terenu i wzniecanie ognia,
- i) umieszczanie tablic, napisów i innych znaków, z wyjątkiem tablic i znaków związanych z ochroną terenu,
- j) wznoszenie budowli oraz zakładanie lub budowa urządzeń komunikacyjnych i innych urządzeń technicznych,
- k) przebywanie na terenie rezerwatu poza miejscami wyznaczonymi w tym celu przez konserwatora przyrody.

5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: *J. Dąb-Kocioł*

104

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 4 lutego 1958 r.

w sprawie uznania za rezerwat przyrody.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Wyspa na Jeziorze Partęciny Wielkie” wyspę na jeziorze Partęciny Wielkie o powierzchni 0,60 ha, stanowiącą część pod-

oddziału 1 w oddziale 43 w Leśnictwie Ostrówki Nadleśnictwa Państwowego Mścin, położoną w gromadzie Wielkie Bałówki, w powiecie nowomiejskim województwa olsztyńskiego; oznaczenie oddziału jest zgodne z oznaczeniem przyjętym w planie urządzenia gospodarstwa leśnego na okres 1951—1960 r. Granice rezerwatu zostały